

1927, str. 184, dále rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 11. května 1909, Rv V 809/9, Gl. U. čís. 4614). Bylo proto vyhověti důvodnému dovolání a změnou rozsudků obou nižších soudů uznati, jak se stalo, při čemž z prosby žalobní bylo vyloučiti ony části, jež s podstatou žaloby podle § 37 ex. ř. nesouvisejí a jimž, pokud jde o žádaný výrok, že zabavená pohledávka přísluší žalobkyni, za vyličeného stavu věci ani nelze vyhověti.

Čís. 8588.

Vyhověl-li soud první stolice námitce věcné nepřislušnosti a odmítl žalobu, rekursní soud pak k žalobcovu rekursu vrátil žalobci žalobu k odstranění nepřipustného hromadění žalob, jest dovolací rekurs přípustným, K příkazu žalobci, by žalobní nároky rozdělil do několika žalob, jest povolán jen soud první stolice; příkaz takový nelze však vydati, byl-li již vznesením námitky nepřislušnosti soudu zahájen mezispor o příslušnost soudu.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1928, R II 404/28.)

Žalobu o zaplacení 5.600 Kč zadal žalobce na soudě okresním. K námitce věcné nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. R e k u r s n í s o u d vyhověl žalobcovu rekursu potud, že změnil napadené usnesení takto: Za účelem odstranění nepřipustného sloučení žalob vrací se žaloba žalující straně; k tomu účeli určuje se lhůta čtrnáctidenní; bude-li tato lhůta dodržena, bude k žalobě přihlíženo, jakoby se bylo stalo v den, kterého původně došla (§ 85 c. ř. s.). D ů v o d y: Právem má napadené usnesení za to, že uplatňování všech žalobních nároků jedinou žalobou v tomto případě není přípustné. Z § 11 a 227 c. ř. s. vysvítá, že takové hromadění je přípustné jen, je-li procesní soud příslušným pro všechny v téže žalobě uplatňované nároky. Musí tedy příslušnost (věcná a místní) býti opodstatněna nejen pro jednotlivé nároky, nýbrž i pro všechny nároky dohromady. Nelze proto spojití jedinou žalobou jednotlivé nároky pod 5.000 Kč, je-li současně suma všech nároků větší než 5.000 Kč. Tuto zásadu vyslovilo již ministerstvo spravedlnosti ve svém zodpovídání otázek k § 227 c. ř. s. Nepřípustné hromadění žalob jest jen formální vadou, kterou strana má odstraniti podle § 85 c. ř. s. (Geller: Zentralblatt 1920, čís. 486).

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o žalobcově rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Vzhledem k ustanovení § 85 třetí odstavec c. ř. s., že proti příkazu k odstranění formálních vad přípravného spisu není samostatného opravného prostředku, bylo především zkoumati, zda dovolací rekurs jest vůbec přípustným. Odpověď na tuto otázku může býti jenom kladnou,

neboť napadené usnesení jest konečným rozhodnutím rekursního soudu o odděleně projednávané námitce předmětné nepřislušnosti okresního soudu a to usnesením změňujícím proto podle § 514 c. ř. s. a § 528 opakem c. ř. s. dovolacímu rekursu podrobeným. Okolnost, že se jím žalobci ukládá rozloučení společně zažalovaných nároků do několika žalob, tedy odstranění i formální vady, nemůže býti na újmu právu stran na přezkoumání od sebe se odchylojících usnesení nižších soudů soudem třetí stolice, zvláště když nynější rozhodnutí jest pro mezispor o příslušnosti konečným a rekursní soud nebude míti možnost a příležitost, by vydal nové rozhodnutí, s nímž společně by nynějšímu jeho usnesení mohlo býti dodatečně odporováno. Tím jest také již naznačeno, proč napadené usnesení jest nesprávným. Rekursní soud nerozhodl ani o sporné otázce předmětné příslušnosti okresního soudu ani o rekursním návrhu, by námitka předmětné nepřislušnosti byla zamítnuta, nýbrž vyhnul se rozhodnutí tím, že přikázal žalobkyni, by žalobní nároky rozdělila do několika žalob. K takovému příkazu byl povolán jen soud první stolice a to podle vysvětlivek ministerstva spravedlnosti k § 84 c. ř. s. čís. 1 písm. c) ještě jen s podmínkou, že tím nebude dotčena otázka příslušnosti dovolaného soudu. Žádným způsobem nelze tak postupovati, když byl včasným vznesením námitky předmětné nepřislušnosti již zahájen mezispor o tom, zda okresní soud, u něhož byla žaloba podána, jest pro ni příslušným. Rozdělením žalobních nároků do několika žalob nebude odčiněna skutečnost, že dne 1. dubna 1928 byla podána u okresního soudu žaloba o 5.600 Kč a že žalovaný navrhl včas, by tato žaloba byla pro nepřislušnost okresního soudu odmítnuta. Nařízením, by žalobní nároky byly rozloučeny, uznal rekursní soud oprávněnost námitky předmětné nepřislušnosti, ale odmítl rozhodnouti mezispor vzniklý jejím podáním a udělil za účelem odstranění vytýkané nepřislušnosti příkaz k nové úpravě žalobního návrhu, která by, majíc vliv na rozhodnutí mezisporu o příslušnost, byla podle obdoby § 235 c. ř. s. možnou pouze se souhlasem žalovaného. Dovolacímu rekursu bylo proto vyhověno a uznáno, jak se stalo.

Čís. 8589.

Byly-li stroje uvedeny ve spojení s budovou osobou, jež není vlastníkem nemovitosti a jež nabyta strojů s výhradou vlastnického práva, nejsou stroje, třebaž byly přimontovány k betonovému podkladu, příslušenstvím nemovitosti a nezaniká tím vlastnické právo osoby, jež s výhradou vlastnictví odevzdala koupené stroje kupiteli do užívání před zaplacením kupní ceny, třebaž nebylo v pozemkové knize poznamenáno, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1928, Rv II 244/28.)

Žalující Družstvo k nákupu strojů domáhalo se na vymáhajícím věřiteli, by byla zrušena exekuce vedená žalovaným proti Janu K-ovi na